பகவான் ராமகிருஷ்ணரின்

ஞானமொழி

ராஜாஜி

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருடைய உபதேசங்கள் உபநிஷத்துக்குச் சமானம் என்றால் மிகையாகாது. பழைய காலத்து ரிஷிகளைப் போன்ற தபோதனர் ஒருவர் நம்முடைய காலத்தில் அவதரித்தார். அவரே ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர். அவர் நூல் ஏதும் எழுதவில்லை; பிரசங்கமும் செய்யவில்லை; சுத்த சந்நியாச வாழ்க்கை வாழ்ந்து மறைந்தார். பக்தியுடன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கேட்ட சீடர்களுடன் பேசிய பேச்சே அவருடைய உபதேசம். அப்படி அவர் பேசியதைக் கேட்ட சீடர்கள் பிறகு அந்த உபதேசங்களை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

படித்தவர்களும் நன்றாக எழுதத் தெரிந்தவர்களும் மிக நல்ல வியாசங்களையும் உபதேசங்களையும் எழுத முடியும். அம்மாதிரி பலர் எழுதியும் வருகிறார்கள். ஆனால் அவற்றுக்கு உண்மையான வேகம் இல்லை. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தம் உள்ளத்திலும், வெளி உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானைக் கண்ட மகான். நாம் ஒருவரையொருவர் பார்க்கும்போது எவ்வளவு நிச்சயமும் உறுதியும் நிறைந்த உணர்வோடு பார்க்கிறோமோ, அவ்வாறு ராமகிருஷ்ணர் எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானைக் கண்டார். இத்தகைய அற்புத ஞானிகள் பல நாடுகளில் அவ்வப்போது அவதரித்திருக்கிறார்கள்.

தெய்வீக வாழ்க்கை வாழ்ந்த மக்களின் பேச்சுக்கே ஒரு தனியான வேகம் உண்டு. அவர்களுடைய உபதேச மொழிகளுக்கு உள்ள சக்தி வெறும் படிப்பும் அறிவும் படைத்தவர்களின் தருமோபதேசத்துக்கு இருப்பதில்லை. மகரிஷிகள் பேசும்போது அவர்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் பேசுகிறது. அறிவுமட்டுமல்ல. மீமாம்ச வாதங்களும் விமரிசனங்களும் எவ்வளவு அழகாகவும் பொருட் செறிவு கொண்டனவாகவும் இருந்தாலும் ஆண்டவன் அருள் பெற்ற மகான்களின் சம்பாஷணைகளில் காணும் வேகத்துக்கு ஈடாகாது.

நம்முடைய சமூகம் சுதந்திர வாழ்க்கை அடைந்து விட்டது. சுதந்திரத்துடன் சுகமும் பெற வேண்டுமானால் மக்கள் அறவழியில் நிற்க வேண்டும்; நின்றால் சுகமும் நிகரற்ற புகழும் பெறுவோம். ''கடவுளாவது! சாமியாவது!'' என்று பலர் இந்நாட்களில் தைரியமாகப் பேசுகிறார்கள். இது நம்முடைய துர்ப்பாக்கியம். நாம் காணும் உலகமும் அற்புதப் பொருள்களும் வேகங்களும் ஒன்றினின்று ஒன்று உண்டாவதைக் காண்கிறோம். எல்லாம் நியதியின்படி நடைபெற்றும் சுழன்றும் வருகின்றன. நியதி தானாக உண்டாகிவிடுமா?

அனைத்துக்கும் காரணமான ஒரு வித்து இல்லாமல் இவ்வளவு உண்டாவதற்கில்லை. சூன்யத்தினின்றும் பொருளோ வேகமோ நியதியோ உண்டாகாது அல்லவா? நாம் கிரகித்துக் கொண்டு விமரிசனம் செய்யக்கூடாத தன்மை படைத்த ஒரு காரணம் இருந்தே தீரவேண்டும். அதுவே பரம்பொருள். நியதி, இயற்கையாகவே இருக்கிறது. அதற்குக் கடவுள் வேண்டியதில்லை என்று வாதித்துக் கடவுளுக்குப் பதிலாக இயற்கையைக் கொண்டாடுவதில் சாரம் ஒன்றுமில்லை.

கண்ணுக்குக் காணப்படவில்லை என்பது கடவுள் இல்லை என்பதற்கு ஒரு காரணமாகுமா? இரவில் நட்சத்திரங்கள் திரள் திரளாகக் காணப்படுகின்றன. பகலில் எல்லாம் மறைந்து போகின்றன. கண்களைக் கொண்டு காணுத பொருள்கள் இல்லவே இல்லையென்று சாதிக்க முடியுமா? நம்முடைய சிறிய வாழ்க்கையில் கடவுளைக் காணவில்லை என்கிற காரணத்திஞல் கடவுளே இல்லை, கடவுளுக்கு அவசியமும் இல்லை என்று சாதிக்க வேண்டாம்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் ஒரு நாள் சொன்னுர்: "பட்டணத்துக்கு ஒருவன் வந்து இறங்கினதும் முதலில் ஒரு இடம் தேடி மூட்டை முடிச்சுக்களை வைத்துவிட்டுப் பிறகு ஊர் பார்க்கப் போகிருன். பகலெல்லாம் சுற்றித் திரிந்து விட்டு இரவு வந்ததும் தான் ஏற்படுத்திக் கொண்ட விடுதிக்குப் போய்ப் படுக்கிருன். இப்படி முன்னுலேயே தங்குவதற்கு ஓர் இடம் ஏற்படுத்திக் கொண்டிராவிட்டால், பகலெல்லாம் வேடிக்கையாகக் கழித்து விட்டு, இரவில் தங்க இடமின்றி மிகவும் கஷ்டப்படுவான். உலகெல்லாம் சுற்றி அலையும் உள்ளத்துக்கு ஒரு தங்குமிடம் கடவுள். அந்த விடுதியைப் பத்திரப்படுத்திக் கொள்ளுவது க்ஷேமம். இல்லாவிடில் சந்தோஷமும் அமைதியும் கெட்டுத் துக்கப்படுவோம். மகனே! வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் முடிந்து அந்தகாரம் மூடிக்கொள்ளும் காலம் வரும். அப்போது நிம்மதியைக் காண ஒரு புகலிடம் வேண்டும். கடவுளாகிய விடுதியின் அவசியத்தை உணர்வோமாக."

குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் மொள்ளும்போது குளத்தினின்று லேசாக மேலேயுள்ள தெளிந்த தண்ணீரை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமே ஒழிய, சேற்றைக் கலக்கித் தண்ணீரைக் கெடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. உள்ளம் தூய நிலையை அடைந்து தரும வாழ்க்கை வாழ விரும்பிஞல், பக்தியை உறுதியாகக் கொண்டு தியானமும் உபாசனையும் மெள்ள நடத்திக் கொண்டு போக வேண்டும். சாஸ்திரப் பிரவசனத்திலும் மீமாம்சங்களிலும் சமய தத்துவ வாதங்களிலும் காலம் கழித்து மூளையைக் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டாம். நம்முடைய சிற்றறிவு சிறு குட்டைத் தண்ணீரைப் போன்றது. ரொம்பக் கலக்கிவிட்டால் சேறுதான் மேலே வரும்.

தயிருக்குள் வெண்ணெய் உண்டு என்று அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனுல் தயிரைக் கடைந்தால்தான் வெண்ணெய் வருமே ஒழிய, "தயிரில் வெண்ணெய் இருக்கிறது", "தயிரில் வெண்ணெய் இருக்கிறது" என்று எவ்வளவு கத்திஞலும் வெண்ணெய் வராது. பரம்பொருளைக் காண வேண்டுமாஞல் பக்தியுடன் உள்ளத்தில் விருப்பத்தைக் கடைய வேண்டும். 'பரமாத்மா' என்றும் 'ஜீவாத்மா' என்றும தத்துவம் பேசிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது.

தாயைக் காணாத குழந்தை தாயைக் காண விரும்பி வருந்துவதைப் போல் ஆண்டவனை அடைய உள்ளத்தில் உருக வேண்டும்.

சமய பேதங்கள்

"பல்வேறு வழிகளில் நாம் கடவுளை உபாசித்துக் காட்சியும் அருளும் பெறலாம். ஆற்றங்கரையில் பல படித்துறைகள் உண்டல்லவா? ஆனந்த வெள்ளமாகிய பரம்பொருளுக்கும் பல படித் துறைகள் உண்டு. எந்தப் படித்துறையிலும் இறங்கித் தண்ணீர் மொண்டுகொள்ளலாம், குளிக்கலாம். எந்தச் சமயத்தையும் எந்த முறையையும் தூய உள்ளத்துடனும் பக்தியுடனும் பின்பற்றினால் போதும். ஆண்டவனை அடையலாம். ஒரு வீட்டின் மேல் மாடிக்குப் படிக்கட்டு வழியாக ஏறலாம்; மூங்கில் வைத்துத் தொத்தியும் ஏற லாம்; கயிற்றைப் போட்டு அதைப் பிடித்தும் ஏறலாம். இவ்வாறே பல சமயங்களும் பல வழிகளைக் காட்டுகின்றன.

"அவரவர் தத்தம் மதத்தின்படி கடவுளை உபாசித்தல் நலம். கிறிஸ்துவ மக்கள் கிறிஸ்து மார்க்கத்தையும், முஸ்லிம் மக்கள் முகம்மது நபி காட்டிய மார்க்கத்தையும், இந்துக்கள் ரிஷிகள் உபதேசித்த முறையையும் அனுசரிப்பதே மேலானது. பக்தியோடு வழிபடும் மக்கள் எந்த மதத்தினராயினும் சரி, பிற மதத்தினரை மிக்க வினயத்துடன் கௌரவிப்பார்கள். எல்லாச் சமயங்களுமே நம்மைப் பரம்பொருளிடத்தில் சேர்ப்பிக்கும்."

இவ்வாறு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் நூறு வருஷங்களுக்கு முன் உபதேசித்தார். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அசோக மன்னர் எழுதிவைத்த கல் சாஸனத்திலும் இதையே காண்கிறோம்.

பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் பகவத் கீதையில் கண்ணன் சொன்ன உபதேசமும், அதற்குப் பின் அசோக மன்னருடைய பன்னி ரண்டாம் கல் சாஸனமும், பிறகு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் உப தேசமும், நம்முடைய வாழ்நாளில் அவதரித்து நமக்குப் பல துறை களிலும் வழிகாட்டிய காந்தியடிகள் இட்ட ஆணையும் எல்லாம் ஒரே விதமாகவும் தெளிவாகவும் இருப்பதை உணர்ந்து அந்த ஆணைப்பட உறுதியாக நின்று நடந்து கொள்வோமாக.

பாம்பை நெருங்காதே!

பாழிகளும் பாம்புகளுமிருக்கும் ஒரு பழைய வீட்டில் குடியிருந் தால் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருப்போமோ, அப்படியே வாழ்க்கையில் காமமும் லோபமுமாகிய விஷப் பொருள்களைப் பற்றி ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். பாழியில் ஒடுங்கியிருந்து திடீர் என்று கடித்துக் கொல்லும் நாகப் பாம்பைப் போலவே பண ஆசை யும் காமத்தின் வேகமும் எதிர்பாராத முறையில் மனிதனைப் பிடித்து வீழ்த்திவிடும். ஞானிகளாயினும் சர்வதா ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். இடைவிடாமல் ஆண்டவன் நினைவை மனத்தில் நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். சர்ப்பத்தைக் கண்டால் பழைய நாட்களில் கிராம வழக்கம், "அம்மா தேவி! வாலைக் காட்டிச் செல். படத்தைத் தூக்காமல் போய் விடு!" என்று ஒரு மந்திரத்தைச்

சொல்லுவார்கள். பாம்பும் போய்விடும். காம விருப்பத்தை நாகப் பாம்பாகவே கருத வேண்டும். அதனுடன் விளையாடலாகாது. அதனின்று தூர நிற்பதே விவேகம். 'நான் விவேகன்; ஏன் பயப்பட வேண்டும்? இதில் என்ன கேடு வரும்? இவ்வளவோடு நிற்பேன். அதற்கு மேல் போக மாட்டேன்' என்றெல்லாம் எண்ணுவது அவிவேகம். பாம்பை நெருங்கினால் நிச்சயமாகக் கடித்துவிடும்.

தூய மனத்துக்குச் சக்தி உண்டுதான். அது அபாயங்களைத் தாண்டித் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும். வலையில் சிக்காது. ஆயினும் யாராயினும் நீண்ட காலம் விஷப் பரீட்சை செய்தல் தவறாகும். நல்ல விவேகியின் உள்ளமும் சில சமயம் தடுமாறிப் போகும். காமப் பொருள்களினின்று ஜாக்கிரதையாகத் தூர நிற்பதே விவேகம். அவ்வாறின்றிப் பரீட்சை செய்து பார்க்கலாம் என்று நெருங்கி ஒருவன் படிப்படியாக விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு போய் அபாயத்தின் அருகிலேயே நின்றானானால் நிச்சயமாகக் கெட்டுப் போவான்.

சித்த சுத்தி

அழகிய ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்க்கும்போது உலக மாதாவான தேவியைத் தியானிக்க வேண்டும். முன் நிற்கும் ஸ்திரீ உலக மாதாவின் பல உருவங்களில் ஒன்று என்று நினைவூட்டிக்கொண்டு, "இது தேவியின் அவதாரம். உலக மாதா அழகாக இல்லாமல் வேறு எப்படி இருப்பாள்? அன்புக்குரிய என் தாய் மகாதேவி எனக்குத் தரிசனம் தருகிறாள்" என்று முன் நிற்கும் தாயை வணங்க வேண்டும். உள்ளத்தைக் குழந்தை பாவத்தில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தாயைக் கண்டால் வேறு எண்ணங்களுக்கு இடம் ஏது? இந்த உபாயத்தைத்தான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் முதலிலிருந்தே கையாண்டார். விவேகமும் கல்வியும் பெற்றவர்களும் கூடக் காம வேகத்துக்கு இரையாகிவிடுவது உண்டு. இந்த அபாயத்திலிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ள பகவான் ராமகிருஷ்ணர் உபதேசித்திருக்கும் இந்த உபாயம் மிகச் சிறந்த சாதனமாகும்.

பெண்ணுருவத்தைத் துவேஷிக்கலாகாது. பெண்களைத் தாழ்த்தியும் பேசலாகாது. வஞ்சக உருவம் என்று ஸ்திரீகளை இகழ்வது தவறு. தாயை வெறுக்கலாமா, இகழலாமா? மகா புனிதமான தேவியின் அவதாரம். இவள் உனக்குத் தாய். அனைவருக்கும் தாய், மகாசக்தி, உலகத்துக்கு மாதா, எங்கும் பரவி நிற்கும் பரம்பொருளே இந்த உருவம் எடுத்து நிற்கிறது. அதன் சௌந்தரியமும் புன்சிரிப்பும் தாய்க்குள்ள இயற்கையான பிரியத்தின் அடையாளம். தேவியை வணங்கு. காமம் மறைந்து போகும். பகவான் ராமகிருஷ்ணர் உபதேசித்த இந்த உபாயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பாருங்கள்; மனம் தூய்மைப்படுவதை உடனே உணர்வீர்கள்.

அழகிய பெண்ணுருவத்தைக் கண்டு மனம் தடுமாறினால் உடனே அசோக மரத்தடியில் தவமிருந்த சீதா தேவியைத் தியானித்துக்கொள். ராட்சஸர்களோடு சேருவாயா? அல்லது அநுமான் காலில் வீழ்ந்து உன் உள்ளத்தில் உள்ள மாசை ஒப்புக்கொண்(தாயின் அருளைத் தேடுவாயா? தேவி, இந்த உருவத்தில் நின்று, உ

பக்தியை அல்லவோ கேட்கிருள். மூர்க்கனைப் போல் உன் காமத்தைக் கிளப்பிக் கொள்ளாதே. பொய்யை மெய்யாகக் கருதி மாளும் வழியைத் தேடிக் கொள்ளாதே!

நன்மைக்கும் தீமைக்கும் ஊற்று நம் உள்ளத்தில் இருக்கிறது. அங்கே குடிகொள்ளும் எண்ணங்களே புறச் செயல்களாக உருவம் எடுக்கின்றன. புறச் செயல்தான் பெரிது, உள்ளத்திலிருப்பதை யாரும் அறியவில்லை யென்று உள்ளத்தை வரவர அழுக்குக் குட்டை யாய்ப் போக விடாதே. அப்படிச் செய்தால் வாழ்க்கைச் செயல்கள் அனைத்தும் தப்ப முடியாத வழியில் கெட்டுப் போகும். குடிநீர் எடுக்கும் கிணற்றில் அழுக்குச் சேரும்படி விட்டால் ஊரின் ஆரோக்கிய நிலை கெட்டுப் போவது எவ்வளவு நிச்சயமோ அவ்வளவு நிச்சயம் இதுவும்.

ஆண்டவன் சிரிக்கிருன்!

படித்துப் பட்டம் பெற்ற வைத்தியர் ஒருவர் வநது நோய் வாய்ப்பட்ட குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு, அதன் தாயிடம், ''கவலை வேண்டாம். நான் சொஸ்தப்படுத்திவிடுகிறேன். குழந்தையின் உயிருக்கு நான் பொறுப்பு'' என்று கூறுகிருர்.

இப்படி வைத்தியர் பேசும்போது ஆண்டவன் நகைக்கிருன் என்கிருர் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர். உயிருக்குக் காவலும் எஜமானனும் வைத்தியன் அல்ல; அது ஆண்டவனுடைய திருவிளையாடல்.

அண்ணன் தம்பி இருவர், ஒரு குடும்பமாக இனிமேல் வாழ முடியாது என்று தீர்மானித்து நிலத்தைப் பங்கிட்டுக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்து விட்டார்கள். கயிற்றைப் பிடித்து வயலை அளந்து, ''இது உன்னுடைய நிலம், தம்பி! — இது என்னுடைய நிலம்'' என்று அண்ணன் சொல்லுகிருன். அப்போது ஆண்டவன் சிரிக்கிருன் என்கிருர் பகவான் ராமகிருஷ்ணர். நிலையும் சுதந்திரமும் அற்ற ஒரு ஜீவன், ''இது என்னுடையது'' என்று பேசும்போது ஆண்டவன் சிரிக்காமல் என்ன செய்வான்?

தாய்மையே பெண்மை

''நீங்கள் ஏன் பத்தினியுடன் இல்லற முறையில் வாழவில்லை?'' என்று ஒருவர் கேட்க, பகவான் ராமகிருஷ்ணர் ஒரு கதையைச் சொன்னுர்.

''நீ கேட்ட கேள்விக்கு ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன். ஒரு நாள் பரமசிவனுடைய குழந்தையாகிய கணேசன் ஒரு பூனையை நகத்தால் கீறிக் காயம் பண்ணி விட்டான்! பிறகு தாயிடம் திரும்பிப் போனபோது அவளுடைய கன்னத்தில் ஒரு காயம் இருக்கக் கண்டு 'அம்மா, இதென்ன? உன்னை யார் காயப்படுத்தினது?' என்று கேட்டான்.

அதற்குப் பார்வதி, 'மகனே, இது நீ செய்த வேலையல்லவோ? உன் நகத்திஞல் கீறின காயம் இது' என்ருள்.

'இதென்ன விபரீதம்? நான் எப்போது உன்னைக் கீறினேன், அம்மா ?' என்றான் கணேசன்.

'கண்மணி! நீ பூனையைத் தொந்தரவு செய்து கீறினதை மறந்து விட்டாயா ?' என்றாள் கௌரி.

'ஆமாம்; கீறினேன். அது உன் கன்னத்துக்கு எப்படி வந்தது?' என்று கணேசன் கேட்டான்.

'மகனே, உலகமெல்லாம் என் உடல்தானே? யாருக்கு என்ன காயமுண்டானாலும் அது எனக்கு உண்டான காயமே' என்றாள் தாய்.

''இதற்கு மேல் கணேசன் யாரை விவாகம் செய்து கொள்ள முடியும்? எந்தப் பெண்ணைக் கண்டாலும் அவளைத் தன் தாயாகவே கண்டான். பெண்மை அனைத்தும் அவனுக்குத் தாயாகவே போய் விட்டது. விவாகம் செய்து கொள்ளும் எண்ணத்தையே ஒழித்தான். என் கண்ணுக்கும் அப்படியே எந்த ஸ்திரீயும் பார்வதியம்மனாகவே தோற்றம் தருகிறாள். நான் என்ன செய்வது!'' என்றார் பரமஹம்ஸர்.

நூலறிவு வேறு; ஞானம் வேறு

ஒரு நாள் புகழ்பெற்ற பிரம்ம சமாஜ ஆசாரியரான கேசவ சந்திரசேனர் பகவான் ராமகிருஷ்ணரை தக்ஷிணேசுவாக் கோயிலில் கண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

''என்ன காரணமோ, ரொம்பப் படித்த வித்துவான்களும்கூட மூர்க்கர்களாகவே இருக்கிறார்கள் ! சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் நன்றாகக் கற்றும் ஞானம் அடையாமல் ஆசைகளையும் பற்றுகளையும் விடாமல் தத்தளிக்கிறார்கள். இது வியப்பாக இருக்கிறது!'' என்றார் கேசவசந்திரர்.

''பருந்துகள் ஆகாயத்தில் பறக்கின்றன. வெகு உயரமாகத் தான் சுத்த வாயு மண்டலத்தில் பறக்கின்றன. ஆனாலும் அவற்றின் கண்கள் கீழே செத்த பிராணி, மாமிசம், எலும்பு இவற்றைத்தான் தேடி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்'' என்றார் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்.

உயர்ந்த நூல்களைப் படித்தாலும் மனம் காமப் பொருள்களி லேயே உலவித் திரியும். படிப்பு வேறு, ஆசைப்படும் விஷயம் வேறு. ஆசைகளினாலும் பற்றுகளினாலும் நாம் நூல்களிலிருந்து ஞானம் அடைவது தடைப்படுகிறது.

 

பஞ்சாங்கத்தில் இந்த மாதத்தில் இந்தத் திதியில் இத்தனை மழை பெய்யும் என்று கணக்கிட்டு எழுதியிருப்பார்கள். அப்படியே மழையும் பெய்யலாம். ஆனால் ஒருவன் பஞ்சாங்கத்தின் ஏடுகளை எடுத்துப் பிழிந்தால் தண்ணீர் வடியுமா ? எவ்வளவு கசக்கிப் பிழிந் தாலும் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட வழியாது. தரும நூல்களில் அநேக நல்ல விஷயங்களைப் படிக்கலாம். ஆனால் அவற்றை ஓதுவதினா லேயே ஒருவன் பக்தி அடைந்துவிட முடியாது. அந்த நூல்களில் சொல்லியபடி ஆசைகளை அடக்கினால் பக்தி உண்டாகும்.

கடையில் வாங்க வேண்டிய சாமான்களை ஒரு சீட்டில் எழுதிக் கொண்டு போய்ச் சாமான்களை விலைக்கு வாங்கிக் கொள்கிறோம். இன்னது வாங்க வேண்டும் என்று தெரிந்து விட்ட பிறகு, சீட்டில் என்ன விசேஷம்? சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுவதெல்லாம், இந்த மார்க்கம் சென்றால் ஆண்டவனை அடையலாம் என்பதுதான். மார்க்கத்தை அடைந்த பிறகு அடுத்தபடி அதில் நடக்க வேண்டியது அவசியம். அதைச் செய்யாமல் சீட்டையே மனனம் செய்து கொண்டிருந்தோமானால் கடைச் சாமான் வீட்டுக்கு வருமா ? ஓர் ஊருக்கு வழி தெரிந்து கொண்டு அந்த வழியைப் பிடித்து நடந்து சென்றால் ஊர் போய்ச் சேருவோம். வழி தெரிந்தால் மட்டும் போதாது. அந்த வழியில் நடந்தால்தான் ஊரை அடையலாம்.

❋ ❋

சைதன்ய தேவர் தெற்கே யாத்திரை சென்ற போது, ஒரு பண்டிதர் கீதையைப் பற்றி உபந்நியாசம் செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டார். கேட்டுக் கொண்டிருந்த கூட்டத்தில் ஒரு பக்தன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்குக் கீதையில் ஒரு சுலோகத்தின் பொருளும் தெரிந்து கொள்ளும் சக்தி இல்லை. ஆனால் உபந்நியாசம் நடந்து கொண்டிருந்த போது, அவன் கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

''எதற்காக அழுகிறாய் அப்பனே ! என்ன தெரிந்து கொண்டாய் ?'' என்று சைதன்ய தேவர் கேட்டார்.

அதற்கு அந்த பக்தன், ''தேர் மேல் கிருஷ்ண பகவானையும் அருச்சுனனையும் காண்கின்றேன். அதனால் என் கண்களில் கண்ணீர் பெருகுகிறது. உபந்நியாசம் ஒன்றும் என் காதில் விழவில்லை'' என்றானாம்.

எழுதப் படிக்கத் தெரியாத இந்தப் பக்தனே மெய்ஞ்ஞானி. கண்ணன் பேரில் அவனுக்கு உண்டான காதலே எல்லா சாஸ்திரங்களின் பொருளும்.

துறவியும் தாசியும்

ஒரு கோயிலின் கோபுர வாசலில் துறவி ஒருவன் ஜாகை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். எதிரில் ஒரு தாசி வீடு. அந்த வீட்டுக்கு ஆட்கள் தினமும் வந்து போவதைத் துறவி பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்; 'இவ்வளவு பேர் கெட்டுப் போகிறார்களே' என்று துறவி மிகவும் வருந்தி ஒரு நாள் தாசியைக் கூப்பிட்டு அவளைக் கண்டித்தான்.

''பாவி! இரவும் பகலும் நீ இம்மாதிரி தீயவழியில் கழிக்கிறாய். யமன் உன்னை இழுத்துப் போகும் சமயத்தில் என்ன செய்யப் போகிறாய்?'' என்று அவளை ஏசினான் துறவி. இவ்வாறு அழைத்துச் சொன்னது அந்தத் தாசியின் மனத்தில் பட்டு, அவள் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி வருந்தி ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினாள்.

''ஆண்டவனே ! நான் செய்யும் பாவத்தை நீதான் தீர்க்க வேண்டும்'' என்று மிக நொந்து, தினமும் பகவானை எண்ணி

வந்தித்து வந்தாள். ஆனால் அவளுக்குப் பிழைக்க வேறு வழியில்லை; பழைய விருத்தியிலேயே இருந்து வந்தாள்.

"ஐயோ! வேறு வழியில்லாமல் இப்படிச் செய்கிறேன்; ஆண்டவனே! என்னைக் காப்பாற்று" என்று இரவும் பகலும் பகவானை வணங்கி வந்தாள்.

துறவி பார்த்தான். "ஏது, என் பேச்சு ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. இவள் தன் பழைய தொழிலை விடவில்லை, பார்க்கலாம்; இவளைத் தேடி மொத்தம் எத்தனை பேர் வருகிறார்கள், கணக்கெடுப்போம்" என்று தீர்மானித்தான்.

அது முதல் அத்துறவியின் கவனம் அந்தத் தாசி வீட்டின் மேலேயே சென்றது. அவள் வீட்டுக்கு வந்த ஆட்களை எண்ணி வந்தான். ஆள் ஒன்றுக்கு ஒரு கல்லாகக் கணக்கு வைத்துக் கொண்டே வந்தான். நாள் செல்லச் செல்லக் கற்குவியல் உயர்ந்து வளர்ந்தது. ஒரு நாள் மறுபடியும் துறவி அந்தத் தாசியை அழைத்து அவளுக்குச் சொன்னான்: "பார்த்தாயா, இந்தக் கற்களின் குவியலை! இந்தக் கற்கள் உன் பெரும் பாவங்களின் எண்ணிக்கை. நான் சொன்னதைக் கேட்காமல் உன் தொழிலிலேயே இருக்கிறாய். நான் எச்சரித்த பிறகும் நீ செய்து வந்த பிழையின் எண்ணிக்கை இது. நீ அநுபவிக்க வேண்டிய நரக வேதனையை இதிலிருந்து அறிந்து கொள். உனக்குக் கதியே இல்லை, போ!" என்றான்.

தாசி நடுங்கினாள். கற்குவியலைப் பார்த்து, "ஆண்டவனே! நான் என்ன செய்வேன்!" என்று பயந்தவளாக வீடு சென்றாள். வீடு போய்ச் சேர்ந்ததும் துக்கத்தைத் தாங்க முடியாமல் அழத் தொடங்கினாள்.

"ஹே, கிருஷ்ணா! என்னை எப்படியாவது கைதூக்கிவிடமாட்டாயா? என் உயிரை எடுத்துக் கொள்" என்று கதறிக் கதறி அழுது, ஓய்ந்து மெய்ம்மறந்து போனாள்.

ஆண்டவன் அந்தப் பேதையின் பேரில் கருணை கொண்டான். யமதருமராஜா அன்றிரவே அவளுடைய உயிரைக் கொண்டேகினான்.

துறவியின் காலமும் அன்றிரவே முடிந்து விட்டது. அவன் உயிரும் உடலை நீத்துச் சென்றது.

ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்! துறவியின் உயிரை யமகிங்கரர்கள் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு நரகம் சென்றார்கள்; ஆனால் தன் பாவத்தை எண்ணி வருந்திய தாசியின் உயிரோ விஷ்ணு பதம் சென்றது.

துறவி விண்ணுலகம் சென்று கொண்டிருந்த தாசியின் ஆன்மாவை வழியில் பார்த்து, "ஏ, தாசி! நீயா பரம பதம் செல்வது? எண்ணற்ற பாவங்கள் செய்தாய். நான் வைத்த கணக்கே பெருங் குவியலாகக் குவிந்தது. நானோ சுத்தத் துறவியாக இறந்தேன். ஒரு பிழையும் செய்யவில்லை. என்னை நரகம் போக விட்டு, உன்னை ஆண்டவன் தன் பதத்துக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். இந்த ஆண்டவன் தருமம் அறியாதவன்!" என்று கூக்குரலிட்டான்.

விஷ்ணு தூதர்கள் துறவிக்குச் சமாதானம் சொன்னார்கள் ''அப்பனே! கதற வேண்டாம். ஆண்டவனுக்குப் புத்தி தடுமாற்ற மில்லை! உன் வாழ்க்கை வெளிவேஷமாக இருந்தது. துறவு பூண்ட போதும் நீ தேடியது ஆடம்பரமும் புகழுமே. அதோ பார் உன் ஊனுடல். அது பிழையற்றே நின்றது. அதற்காக மக்கள் அதை மலர்களால் அலங்கரித்து வாத்திய கோஷத்தோடு தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். நீ தூய்மையாக வைத்திருந்த ஊனுடல் பெருமை யடைந்து விட்டது. ஆனால் நீயோ நரகம் செல்கிறாய். இந்தத் தாசியின் உடல் பல பாவங்கள் செய்தது. அதோ பார்! அவளுடைய உடலைப் பருந்துகள் கொத்தித் தின்கின்றன. அவள் உடலை யாரும் சரியாகத் தகனம் செய்யக்கூட இல்லை. அவள் உள்ளம் தூய நிலையில் இருந்தபடியால் அவளை ஆண்டவன் சந்நிதானத்துக்கு எடுத்துச் செல்கிறோம். தாசியின் குற்றங்களை நீ எண்ணி வந்தாய் அல்லவா? உன் கவனம் அவள் பாவத்தில் தங்கியபடியால் அந்த அழுக்கு உன்னைப் பற்றிக் கொண்டது. தன் பாவத்தை நினைத்து வருந்தி பகவானைச் சரண் புகுந்து அவளுடைய உள்ளம் பாவத்தினின்று விடுபட்டுப் பரிசுத்தமாயிற்று. தாசியின் பாவங்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்த நீ அவளுடைய பாவங்களைச் சுமக்கிறாய்'' என்று சொன்னார்கள்.

பிறர் குற்றங்களை எண்ணுவது பக்தனுடைய வேலை அல்ல. ஆண்டவன் லீலையை யாரே அறிவார்! அவன் இட்ட வழி, அவன் இடும் பரீட்சை. அவற்றின் நன்மையும் தீமையும் ஆண்டவனே அறிவான்.

தன்னுடைய உள்ளத்தைத் தூயநிலையில் வைத்துக் கொண்டு, பிறரிடம் உள்ள குற்றங்களை அருள் கண்ணால் பார்க்க வேண்டும்.

பேச்சும் மௌனமும்

அருள் பெற்ற குரு எதைச் செய்தாலும் என்ன பேசினாலும் அது ஆண்டவனை ஆராதிக்கும் பூஜையாகவே இருக்கும். அதுவே உபதேசமுமாகும்.

பெரிய மண்டியில் தானியம் அளந்து விற்கப்படுவதைப் பார்த் திருக்கிறீர்களா? அளந்து போடுகிறவன் நிறுத்தாமல் அளந்து கொண்டே யிருப்பான். அளந்து போடப் போட ராசியிலிருந்து தானியம் சரிந்து விழுந்து குவிந்து கொண்டேயிருக்கும். அந்த மாதிரியே சத்குருவின் உபதேசமும். ஆண்டவனுடைய பெரிய மண்டியில் தானியம் அளந்து போடுகிறான். ஞானமும் உபதேசமும் வந்து குவிந்து கொண்டே யிருக்கும். வழங்கப்படும் தானியம் ஆண்டவனுடையது. சின்னப் பலசரக்குக் கடையில் நடைபெறும் வியாபாரம் வேறு விதம். அங்கே நடைபெறும் வியாபாரத்தில் பண்டம் சீக்கிரம் தீர்ந்து போகும். நூல்களைப் படித்துச் செய்யும் உபதேசத்துக்கும் பக்தியினால் ஆண்டவனுடைய அருளைப் பெற்றுச் செய்யும் உபதேசத்துக்கும் இதுவே வித்தியாசம். அருள் பெற்றுச் செய்யும் உபதேசத்தில் பண்டத்துக்குப் பஞ்சமில்லை. நூலைப் படித்துச் செய்யும் உபதேசத்தில் சரக்குச் சீக்கிரம் தீர்ந்து போகும்.

குடத்தில் தண்ணீர் மொள்ளும்போது பொள் பொள் என்று சப்தம் உண்டாகிறது. ஆனால் குடத்தில் தண்ணீர் நிறைந்த பின் சப்தம் நின்று விடுகிறது. சாஸ்திரம் மட்டும் படித்தவர்கள் வெகுவாகப் பேசுவார்கள்; வாதிப்பார்கள்; ஞானம் அடைந்தவர்கள் மௌனமாய் பகவானை அநுபவித்து ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பார்கள்.

விருந்துக்கு ஜனங்கள் கூடியபோது முதலில் கலகலவென்று சப்தம் உண்டாகும். எல்லாரும் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் சாப்பிட ஆரம்பித்ததும் சப்தம் அடங்கிப் போகும். பரிமாறத் தொடங்கும்போது, முக்கால் பங்கு இரைச்சல் நின்று போகும். பாயசம் வந்ததும் சாப்பாட்டுக் கூடம் நிசப்தமாகிவிடும். 'உர்' 'உர்' என்று உறிஞ்சும் சப்தம் ஒன்றுதான் கேட்கும். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் எல்லாரும் திண்ணையில் படுத்துத் தூங்கியே போவார்கள்.

வாதப் பிரதிவாதங்கள் எல்லாம் கடவுளைக் காண்பதற்கு முந்திதான். ஆண்டவனைக் கண்டதும் பேச்செல்லாம் நின்று போய்விடும்.

சந்தைக்கு வெளியிலே பெரிய இரைச்சல் கேட்கும். அது என்ன சப்தம் என்று கேட்டால், ''சந்தைக் கூச்சல்'' என்போம். ஆனால் சந்தைக்குள்ளே பிரவேசித்து விட்டால் இரைச்சல் காதில் படாது. பண்டத்தின் விலை கேட்பதிலும் வியாபாரம் முடிப்பதிலும் கவனம் செலுத்துகிறோம். இப்படியேதான் பக்தியும். தொலைவில் நிற்கும் போது வாதங்களின் இரைச்சல் அதிகமாக இருக்கும். பகவானை அண்டிப் பக்கத்தில் நெருங்கியதும் வாதங்களின் சப்தம் அடங்கிப் பகவானிடம் லயித்து விடுவோம்.

பணியாரச் சட்டியில் நெய்யில் அப்பம் பொரியும் போது ரொம்ப சப்தம் உண்டாகும். அப்பம் பக்குவமானதும் சப்தம் அடங்கிப் போகும். பக்தி செய்கிறவர்கள் முதலில் மிகவும் பேசுவார்கள். பிறகு பேச்சு அடங்கிப் போய் ஞானம் முற்றும்.

தேவீ கவசம்

அனைவரும் அறியும்படி வேசிகளாக வாழ்ந்த பெண்களையும் பகவான் ராமகிருஷ்ணர் துர்க்காதேவியின் அம்சமாகவே கண்டார். ஒரு வேசியைக் கண்டாலும் தாயிடம் செலுத்தும் அன்பும் வணக்கமுமே அவர் உள்ளத்தில் தோன்றும். நம்முடைய உள்ளத்தில் பசுத்துவத்துக்கு இடம் உண்டாகாமலிருக்க நாம் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருடைய மந்திரத்தை நன்றாகக் கையாள வேண்டும். பழக்கத்தினால் ஆகாத காரியம் ஒன்றில்லை. சீதை, பார்வதி, லக்ஷ்மி, கௌரி, ஈசுவரி, அம்மன் இவையனைத்தும் தேவியின் நாமங்கள். பெண்ணுருவம் ஒன்றைக் கண்டபோது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைத் தியானித்துத் தேவியின் நாமங்களை நாவிலும் உள்ளத்திலும் தரித்து, 'இவள் தேவி, இவளும் பராசக்தியின் அவதாரம், இவளை உள்ளத்தில் பணிவேனாக' என்று நம்முடைய சமூகத்துக்கும், நம் சுய நன்மைக்காகவும் சேவை செய்வோமாக. சுத்த வாழ்க்கைக்கும் உயர்ந்த பண்பாட்டுக்கும் சாதனமாகிய இந்தத் தேவீ கவசத்தை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவோமாக.

பள்ளிகளில் கூடிப் பயிலும் மாணவர்களே! மூளையைப் பெருக்கும் உங்கள் நன் முயற்சியில் இதையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். மனத் துப்புரவு உங்களுக்கு மிகவும் முக்கியம். துப்புரவு என்பது உடலும் உடுப்பும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வது மட்டுமல்ல. எல்லாப் படிப்பையும் விட முக்கியமான படிப்பு மனத்தில் பசுதர்மக் கவர்ச்சிப் பேய் குடிகொள்ளாமல் உள்ளத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளப் பயில்வதாகும். பசு தருமம் வாய்ந்த அழுக்குப் படங்களும் கதைகளும் புஸ்தகங்களும் நம்முடைய சமூகப் பண்பாட்டை நாசம் செய்யப் பார்க்கின்றன. பணம் சம்பாதிப்பதற்காகப் பசுதரும வேகத்தையே மூலதனமாகக் கொண்டு, பொய்யை மெய்யாகக் காட்டும் மக்களுக்குச் சமூகத்தில் அதிக இடமும் சலுகையும் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன. நம்முடைய சிறுவர்கள் எந்த விதத்திலும் மிக நல்லவர்கள். அவர்களுடைய பசு தருமத்தைத் தூண்டி அவர்களையும் பாவக் குழியில் தள்ளி நம்முடைய சமூகம் மதிப்பிழக்க நாம் விடுவதா? பராசக்தியை வழிபட்டு இல்லற வாழ்க்கையை மேம்படுத்தித் தமிழ் நாட்டில் எந்தச் சிறுமியும் எந்த வேளையாயினும் எங்கேயாயினும் தைரியமாகப் போகலாம், இருக்கலாம்; எந்தத் தமிழ் மகனும் அவளுக்கு அண்ணனும் நல்ல படைகாப்புமாவான் என்று உறுதிப் படுத்துவோம். ஓங்குக நல்லொழுக்கம்! வாழ்க நற்றமிழர்!

நீரின்மேல் படகு

நீரில் படகு தங்குகிறது. ஆனால் படகுக்குள் தண்ணீர் புகும்படி விடக் கூடாது. புகவிட்டால் ஓடம் முழுகிப் போகும். அப்படியே தான் உலக வாழ்க்கையில் இருக்கும் பக்தர்களின் நிலையும். உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் உள்ளத்துக்குள் உலகத்தைப் பாயவிடக் கூடாது. விட்டால் படகு கவிழ்ந்து போகும்.

இல்லறம் நடத்துங்கள். ஆனால் ஒரு கையால் வாழ்க்கைக் கடமைகளைச் செய்து கொண்டு ஒரு கை பகவான் காலைப் பிடித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். வேலை செய்யாமல் இருக்கும்போது இரண்டு கைகளும் ஆண்டவன் பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கப் பயன்பட வேண்டும்.

அனைத்தும் அவனே!

ஒரு கிராமத்தில் ஆண்டி மடம் ஒன்று இருந்தது. அங்கே பல ஆண்டிகள் ஓடு ஏந்தி ஊருக்குள் சென்று பிச்சைச் சோறு வாங்கிச் சாப்பிட்டு வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் ஆண்டிகளில் ஒருவன் ஊரில் சுற்றிய காலத்தில் ஒரு ஜமீன்தார் தன் ஏழைச் சேவகனைப் பலமாகப் புடைத்துக் கதறச் செய்வதைப் பார்த்தான். அதனால் மனம் மிகவும் நொந்து, ''ஐயா! போதும் அடித்தது! எனக்காக நிறுத்தி விடுங்கள். உங்களுக்கு நன்மையாகுக!'' என்று ஆண்டி ஜமீன்தாரை விநயமாக வேண்டிக் கொண்டான்.

இதைக் கேட்டதும் ஜமீந்தாருக்கு முன்னைவிடக் கோபம் அதிகமாகிவிட்டது. சேவகனை விட்டு விட்டுத் தமக்குப் புத்தி சொல்ல வந்த ஆண்டியைக் கண்டபடி அடிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஆண்டி நன்றாகப் புடைக்கப்பட்டுப் பிரக்ஞை யில்லாமல் தரையில் விழுந்தான். அவன் விழுந்ததும் ஜமீந்தாருடைய ஆவேசம் தீர்ந்து தம் வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டார்.

யாரோ வழியில் போகிறவர்கள் ஆண்டி அடிபட்டு விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து மடத்துக்குப் போய்ச் செய்தி சொன்னார்கள்.

ஆண்டிகள் ஓடிப் போய், ஜமீந்தார் வீட்டு வாசலில் கிடந்த தங்கள் சகோதரனைத் தூக்கி எடுத்து மடத்துக்குக் கொண்டு போய்க் குளிர்ந்த ஜலம் தெளித்து, வாயில் தண்ணீரும் பாலும் ஊற்றிச் சிகிச்சை செய்தார்கள். வெகு நேரம் கழித்து ஆண்டிக்குப் பிரக்ஞை வந்தது. கண் திறந்து, நினைவு வந்த மாதிரி காணப்பட்டதும் ஒருவன் ''தம்பி, நான் யார் தெரிகிறதா?'' என்றான்.

''அண்ணே! தெரிகிறது! நீதான் முதலில் என்னை அடித்தாய்; இப்போது என்னுடைய வாயில் நீயே பால் ஊற்றுகிறாய்'' என்றான்.

துறவி ஞானப் பிரகாசம் அடைந்தவனானபடியால் தன்னை அடித்தவனையும் தனக்குப் பணிவிடை செய்தவனையும் ஒன்றாகக் கண்டான். நன்மையும் தீமையும், சுகமும் துக்கமும் ஆண்டவன் லீலை அல்லவோ?

பொதுப் பணி

ஒரு நாள் சில வாலிபர்கள் பரமஹம்ஸரிடம் வந்து, ''நாங்கள் சமுதாய சேவையில் ஈடுபடுவதென்று நிச்சயம் செய்திருக்கிறோம்'' என்று சொன்னார்கள்.

மிக உற்சாகமாக இருந்த அவர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் சொன்னார்:

''நீங்கள் தீர்மானித்திருக்கிற விஷயம் ரொம்பவும் சிலாக்கியமானது. சமூக கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுவது மிக நல்ல யோசனை. ஆனால் முதலில் தெய்வ வழிபாடு செய்து தியானித்து உள்ளத்தைத் துப்புரவாக்கிக் கொண்டு பிறகு நீங்கள் தீர்மானித்திருக்கிற வேலையில் இறங்குங்கள். ஈசுவரத் தியானம் செய்தால் உங்களுக்குச் சக்தி உண்டாகும். பகவானைப் பக்தியோடு வேண்டிக் கொண்டால் சமூகத்துக்கு நன்மை செய்யும் திறன் உங்களுக்கு வந்து சேரும். நீங்கள் எடுத்த காரியங்களுக்கு வேண்டிய சாமர்த்தியமும் சௌகரியமும் ஆண்டவன் அருளால் பெறுவீர்கள். பகவானுடைய நாமங்களைச் சொல்லித் துதியுங்கள். அவனைப் பற்றிப் பக்தர்கள் பாடியிருக்கும் பாட்டுக்களைப் பாடுங்கள். பிறகு உங்கள் காரியங்களை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பது உங்களுக்கு நன்றாக விளங்கும்.''

 

எந்தப் பொதுக் கைங்கரியத்தில் இறங்கினாலும் தேசபக்தர்கள் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் செய்யும் இந்த முக்கியமான உபதேசத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்.

''உலக நன்மைக்காக வேலை செய்யும் ஆசை மேலிட்டு இதைச் செய்வோம், அதைச் செய்வோம் என்று வேலைகளைத் தேடி அலையா தீர்கள். சகஜமாக நேரும் பணியில் ஈடுபடுங்கள். புகழும் பெயரும் சம்பாதிப்பதை உத்தேசித்து, இந்த வேலை சிறந்தது, அந்த வேலை சிறந்தது என்று அலையாதீர்கள். சமூகத்துக்கு உழைப்பதென்றால் எவ்விதமான புகழோ லாபமோ பெறும் யோசனையை விட்டு விட்டுக் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும். 'ஆண்டவனே, எனக்குப் பக்தியை அருள்வாய்! பரிசுத்த உள்ளத்தோடு உழைக்கும்படி செய்வாய்!' என்று வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்.''

 

ஓர் ஆசையுமில்லாமல் மனிதன் எப்படிப் பொதுப் பணி செய்ய முடியும் என்று சிலர் ஐயப்படலாம். அவ்வாறு ஐயப்படுகிறவர்கள் தங்கள் குடும்பக் காரியங்களை மட்டும் கவனித்துக் கொண்டு யோக்கிய மாகச் சொந்த வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டு இருத்தலே போதிய தேச சேவையாகும். பொதுநலப் பணியில் பிரவேசித்து ஏமாற்றமும் அருவருப்பும் அடைய வேண்டியதில்லை.

சஸ்திர வைத்தியர்கள் கத்தி எடுத்து அறுப்பதற்கு முன் என்ன செய்கிறார்கள்? கையையும் கத்தியையும் நன்றாகத் தோஷமறத் துலக்கிக் கொண்டே வேலை ஆரம்பிப்பார்கள். அவ்விதமாகவே, பொதுப் பணித் திட்டங்கள் போடுகிறவர்கள் முதலில் மனத்தை நன்றாகச் சுத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

மூர்த்தி வழிபாடு

வீடு கட்டும்போது சாரம் கட்டி அதன் மேல் நின்று வேலைக் காரர்கள் கட்டட வேலை செய்வார்கள். வீடு கட்டி முடிந்ததும் சாரத் துக்கு வேலை யில்லை. நல்ல ஞானம் அடைந்தவர்களுக்குக் கோயிலும் குளமும் வேண்டியதில்லை. தியானத்தில் மனத்தை அலையாமல் நிறுத்தப் பயிலாதவர்களுக்கு பூஜையும் ஸ்நானமும் அவசியமாகும்.

பக்தியுடன் களிமண்ணை எடுத்து லிங்கமாகப் பிடித்து வைத் தால் அதுவே ஈசன். அனைத்திலும் இருக்கும் ஈசன் அந்த லிங்கத்தி னின்று நீங்கி விடவில்லை.

 

''இந்த விக்கிரகம் வெறும் களிமண்ணேயன்றோ, இதை எப்படிக் கடவுளென்று தியானிக்க முடியும்?'' என்று ஒருவர் கேட்டார்.

''ஏன் மண், கல், செம்பு என்று எண்ணுகிறீர்? பரம்பொரு ளால் ஆன உருவம் என்று ஏன் காண மாட்டீர்? அனைத்திலும் கடவுள் இருக்க அனைத்தும் பரம்பொருளாகவே இருக்க, ஏன் இந்த மூர்த்தியும் அந்தப் பரம்பொருளை உபாசிக்க உதவாது? மண்ணும் பரம்பொருளே, செம்பும் பரம்பொருளே. பரம்பொருள் அன்றி ஒரு பொருளுமில்லை. ஒரு சிறு நீர்த் துளியும் பராசக்தியின் உருவமே. குடிக்கும் நீர் பராசக்தியே. உள் சென்று தாகத்தைத் தணிப்பது பராசக்தியே. துளசி மாலையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு

ஹரி நாமங்களைச் சொன்னோமானால் ஒவ்வொரு துளசிமணியும் ஹரியின் உருவமேயாகும்.''

ஆகாயம் கறுத்து, வஜ்ராயுதம் பாய்ந்து, இடியும் மின்னலும் கக்கும் மேகத்தில் பராசக்தி இருக்கிறாள். அந்த மேகம் மலை மேல் மழையாகப் பெய்து கம்பீரமான நதியாக ஓடும்போது, அதிலும் பராசக்தி இருக்கிறாள். ஆற்றங்கரையில் பக்தன் சந்தியாகாலத்தில் ''ஜலமே! உன் ஆனந்தம் என்னுள் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குக! உன் சக்தி எனக்குள் பாய்ந்து என்னைப் பலவானாக்குக! ஜலமே! என் கண்கள் விசாலப் பார்வை பெறச் செய்வாயாக! தாய் தன் அருமைக் குழந்தையை ஆர்வம் கொண்டு போஷிப்பது போல, ஜலமே, உன் மங்களச் சுவையும் சத்தும் என்னை போஷிக்கும்படி அருள்வாயாக. ஜலமே! எதையும் துப்புரவாக்கிவிட்டு, நீ உலர்ந்து மறைந்து போகிறாய். அந்தக் குணத்தை எனக்குத் தந்து என்னையும் துப்புரவாக்குவாயாக! அதற்காக உன்னைச் சரண் புகுந்தேன்'' என்று தலையில் ஜலத்தைத் தெளித்துப் புரோக்ஷணம் செய்து கொண்டு கையில் ஆசமனத்துக்குக் கொஞ்சம் ஜலம் எடுத்து, ''அழிவற்ற பரம் பொருளே! உன்னை வணங்குகிறேன்'' என்று சொல்லி உறிஞ்சி அருந்துகிறான். அந்த ஜலமும் பராசக்தியே.

 

எங்கும் ஆண்டவன் உளன் என்று உண்மையில் கண்டோமானால் மனத்தைத் தியானத்தில் நிறுத்துவதற்குச் சாதனமாக ஏன் ஒரு திவ்விய மூர்த்தியை வைத்துக் கொண்டு ஆராதிக்கக் கூடாது? எங்கும் இருப்பவன் அந்த மூர்த்தியில் இல்லாமல் போய்விட்டானா? மூர்த்தி பூஜை செய்யாதவர்கள் செய்ய வேண்டியதில்லை.. செய்பவர்களைக் குற்றம் சொல்வது மடமை. ஈசன் சர்வ வியாபகன். பராசக்தியானவள் எதிலும் வீற்றிருக்கிறாள். உண்ணும் உணவில் ஒரு பருக்கையை வைத்துப் பூஜை செய்யலாம். பூஜை செய்து உணவை உண்போமானால் பராசக்தி உள் நின்று அருள்வாள்.

சமயச் சடங்குகள்

''நெல்லில் முக்கியமான பொருள் அதனுள் இருக்கும் அரிசியே. அரிசியை மூடிக் கொண்டிருக்கும் உமியைக் குத்தி எடுத்துவிட்டுத் தான் அரிசியை உணவாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால் மகனே! அரிசி நாள்பட நிற்காது; கெட்டுப் போகும். நெல்லாக வைத்தால் கெடாமல் நிற்கும். அரிசியை வயலில் விதைத்தால் பயிருண்டாகாது. நெல்லை விதைத்தால்தான் முளைக்கும். அரிசி தான் முளைப்பதாயினும் அது உமியால் மூடப்பட்டு நெல்லாக நிலத்தில் பதிந்தால்தான் முளைவிட்டு வளரும். நம்முடைய தர்மத்துக்குக் காப்பாகவும், உயிர் கொண்டு வேர் ஊன்றி வளர்ந்து பயிர் கொடுப்பதற்காகவுமே கிரியைகளும் முறைகளும் சடங்குகளும், திருவிழாக்களும் நெல்லின் உமிபோல் அமைக்கப்பட்டன. சமைத்து உண்பதற்கு உமி வேண்டியதில்லை. அரிசிதான் வேண்டும். ஞானம் அடைந்தவனுக்குக் கிரியைகளும், திருவிழாக்களும் கோயில்களும் வேண்டியதில்லை. ஆனால் இவையெல்லாம் இல்லாமல் ஞானம் மட்-

டும் தனித்து உபதேசிக்கப்பட்டு ஹிந்து தர்ம முறையாக வைக்கப் பட்டிருந்தால் அது வயலில் போட்ட அரிசியைப் போல் முளைவிடாமல் அழிந்து போயிருக்கும்'' என்றார் பகவான் ராமகிருஷ்ணர்.

உடலில் ஒரு காயம் ஏற்பட்டால் அது ஆறும் வரையில் அதற்குக் காப்பாக மேலே பொருக்குத் தோன்றுகிறது. உள்ளே காயம் இருக்கும்வரையில் பொருக்கு இருக்க வேண்டும். புண் ஆறுவதற்கு முன் பொருக்கை எடுக்கக் கூடாது. புண் ஆறிய பின் தானாகவே அது உலர்ந்து வேறுபட்டு விடும். ஞானம் அடைந்த பின் சடங்குகளும் ஆசாரங்களும் தாமாகவே கழிந்து ஒழிந்து போம். ஞானம் அடைவதற்கு முன் அவற்றை ஒழிக்கப் பார்ப்பது புண் ஆறுவதற்குமுன் மேற் பொருக்கை எடுத்துப் புண் ஆறுவதைத் தடுப்பது போலாகும்.

ஆசார விதிகளை மதிக்க வேண்டியதில்லை என்று ஞானம் பெற்ற சிலர் எண்ணலாம். ஞானம் உண்மையில் முற்றுவதற்கு முன் ஆசார வழக்கங்களை விட்டுவிடப் பார்ப்பது உசிதமல்ல. புகை போட்டுப் பழுக்க வைத்த பழம் நல்ல இனிப்பாக இருக்காது. நன்றாக முற்றி இயற்கையில் பழுத்த பழமே சரியான சுவை பெறும்.

"ஒன்றரையணா பெறும்!"

நியமம், யோகம் முதலிய அப்பியாசங்களின் பயனாகச் சில சித்திகளை அடையலாம். 'சித்தி' என்றால் சாதாரண மக்கள் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்யும் வல்லமை, பிரகிருதிக்கு மாறான அற்புத சக்திகள். இத்தகைய சித்திகளைக் கொண்டு பார்ப்பவர் வியக்கும்படியான காரியங்களைச் சில யோகிகள் செய்து காட்டுவது உண்டு. அதைப் பற்றி அவர்களுடைய சீடர்கள் பெரும் பிரசாரம் செய்வது வழக்கம்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பகவான் இத்தகைய சித்திகளை அடையப் பார்ப்பதும் அவற்றைக் கொண்டு ஜனங்களை வியக்கும்படி செய்வதும் கூடாது என்பார்.

யோகிகள் காட்டும் அற்புதங்கள் மோசம் என்று ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சொல்லவில்லை. ஆனால் அது கடவுளைக் காணும் வழியல்ல, அற்புத சக்தி அடைவது கடவுளை வழிபடும் முறையல்ல என்பது அவர் உபதேசம்.

'இந்தச் சக்திகள் பிரம்மத்தை அடையச் செய்ய வேண்டிய நேர் மார்க்கத்தில் இருக்கும் முட்புதர்களாகும். அவற்றில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். மந்திரத்தால் வியாதியைச் சொஸ்தப் படுத்துபவர்கள், யோக சக்தியால் கோர்ட்டு வழக்குகளில் வெற்றி சம்பாதிப்பவர்கள், இத்தகைய மாந்திரிகர்கள் கிட்ட நெருங்க வேண்டாம். உண்மையான பக்தர்கள் ஆண்டவன் பாத கமலங்களைத் தவிர வேறு எதையும் அடைய விரும்ப மாட்டார்கள். பக்தியினாலும், யோகப் பயிற்சியினாலும் நியமம் காப்பதினாலும் சில சக்திகள் உண்டாகும். ஆனால் அவை தம்பாட்டுக்கு உண்டாகும். அவற்றைச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று உண்மை பக்தர்கள் விரும்பி வருந்த மாட்டார்கள்' என்றார்.

சாப்பிட்டோமானால் மலம், மூத்திரம், வியர்வை உண்டாகிக் கழிப்போம். ஆனால் மலத்தை நோக்கமாக வைத்துக் கொண்டு

யாரும் உண்பதில்லை. சித்திகள் அடையலாம் என்பதற்காக உண்மை பக்தர்கள் பக்தியாவது யோகமாவது செய்ய மாட்டார்கள். சித்திகள் மலத்துக்குச் சமம்.

சித்திகள் பெறுவதனுல் ஆணவம் வளரும். அதனுல் பக்திக்குத் தடையேயொழிய அது பகவானை அடையச் சாதனமாகாது. ஆகை யால் சித்திகளை யோகத்தின் மலமாக ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் பாவித்துச் சொன்னுர்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சொன்ன ஒரு கதை: ஒரு யோகி தன் குருவிடம் சென்று, ''நான் பதினுன்கு வருடங்கள் காட்டில் தனி யாக இருந்து தவம் செய்து நீரின் மேல் நடக்கும் சித்தியை அடைந் திருக்கிறேன்'' என்ருனும். அதைக் கேட்ட குருவானவர் அவனைப் பார்த்து, ''மகனே! ஏன் இவ்வளவு வருத்தப்பட்டாய்? பதினுன்கு வருஷங்களையும் வீணுக்கினுயே. ஒன்றரையணு கொடுத்தால் ஓடக் காரன் உன்னை நீரின் மேல் கொண்டு போய் அக்கரை சேர்ப்பானே! நீ அடைந்த சித்தி ஒன்றரையணு மதிப்புத்தான்'' என்ருர்.

''சித்தி அடையும் ஆசையைக் கொண்டு யாரும் காலம் கழிக்கக் கூடாது. பகவான் பாதத்தை அடைய வேண்டும் என்று உண்மையான பக்தி செய்யுங்கள். அற்புதங்களைக் காட்டி மக்களை வசீகரிக்கும் யோகிகளிடம் சேர வேண்டாம்'' என்பது பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் உபதேசம்.

பானை, சோறு, அடுப்பு

மனிதனுடைய தேகம் ஒரு பானை. பானைக்குள் வேகும் அரிசி யும் பருப்பும் தண்ணீரும் போன்றவை மனிதனுடைய மூளைகளும் இந்திரியங்களும். அடுப்பின் மேல் பானை கொதிக்கிறது. பானையைத் தொட்டால் சுடும்; சோற்றில் கை வைத்தால் கை வெந்து போகும். பானையிலும் சோற்றிலும் உள்ள சூடு உண்மையில் பானையுடையது மல்ல, சோற்றினுடையதுமல்ல. கீழே உள்ள அடுப்பின் நெருப்பே இவற்றின் சூடாகிறது. அவ்விதமே பிரம்மம் உயிர்களுக்குள்ளும் அசேதனப் பொருள்களுக்குள்ளும் அவற்றின் குண விசேஷங்க ளாக உருவெடுக்கிறது. மூளையும் புலன்களும் செய்யும் வேலை அனைத் தும் பிரமத்தின் வேலையே. அதுவின்றி அணுவும் அசையாது.

வருந்தி வேண்டினுல் வந்து நிற்பாள்!

''மாயையினின்று மீள்வதற்கு வழி என்ன?'' என்று ஒரு சீடர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைக் கேட்டார்.

''மீள வேண்டும் என்று உண்மையில் விரும்பினுல் ஆண்டவனே வழிகாட்டுவான். விரும்புவது என்ருல் வெறும் வாய்ப்பேச்சில் அல்ல. விடுபட வேண்டும் என்கிற ஆசை மேலிட்டு உள்ளம் கரைய வேண்டும். குழந்தைக்காகவும், மனைவிக்காகவும், பணத்துக்காகவும் படிக்கணக்கில் கண்ணீர் விட்டு அழுகிறோம். ஆனுல் ஆண்டவனை அடைய வேண்டும் என்று யார் அப்படி அழுகிருர்கள்?''

''குழந்தை பொம்மைகளை வைத்துக் கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் வரையில் தாய் சமையல் அறையில் வேலை செய்து

கொண்டுதானிருப்பாள். விளையாட்டு போதுமாகப் போய், பொம்மைகளை எறிந்துவிட்டுக் குழந்தை கத்தி அழுகிறது. உடனே தாயார் தன் வேலையை விட்டுக் குழந்தையண்டை ஓடுகிறாள். ஓடும் அவசரத்தில் சமையல் அறைச் சாமான்கள் உருண்டும் சிதறியும் போகும். அந்த மாதிரியே உள்ளம் உருகி அழும் பக்தனிடம் பகவதி ஓடி வருவாள்.''

''இந்தக் கலிகாலத்தில் பெரும் தவம் செய்ய வேண்டியதில்லை. மூன்று நாள் உண்மையாக விரும்பி, தியானித்தால் போதும். மக்கள் ஈசுவரியின் அருளைப் பெறுவார்கள். பொய்யல்ல. மகனே ! நீ அவளை அடைய, உண்மையில் தீவிரமாக விரும்பி மூன்று நாள் அழுது பார்! வெற்றி பெறுவாய் ! 'பகவதி ! எனக்கு நிலையான பக்தியை அருள்வாய், ஐயங்களை விரட்டித் துரத்து. உன்னை நான் எப்போதும் மறக்காமல் பார்த்துக் கொள். என் பாவத்தைத் துடைத்து விடு!' என்று மூன்றுநாள் உள்ளம் உருகிப் பிரார்த்தனைசெய்து பார். பலனை நிச்சயமாக அடைவாய். பக்தியோடு முறையிட்டால் பயனில்லாமல் போகாது. சந்தேகம் ஏன்? என்னைப் பார். பார்த்துத் தைரியமடைவா யாக !'' என்று சொன்னார் பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்.

❋ ❋

''அம்மா ! எனக்குப் பசி வந்தவுடனே எழுப்பி விடு'' என்கிறது குழந்தை. ''குழந்தாய், பசி வந்தால் அதுவே உன்னை எழுப்பி விடும்'' என்கிறாள் தாயார். ஆண்டவனை அடைய வேண்டும் என்கிற பசி ஏற்பட்டால் யாரும் தட்டி எழுப்ப வேண்டியதில்லை. வழியும் சொல்லிக் காட்ட வேண்டியதில்லை.

''பகவானே! ஆண்டவனே !'' என்று வாயினால் சொல்லும் பிரார்த்தனை செல்லாது. உள்ளம் கரைந்தால் பேச்சு அடங்கிப் போம். உண்மையாக பக்தன் அழும் போது ஈசுவரி கவனியாமல் இருக்க முடியாது. ஓடிவந்து நின்று அருள் புரிவாள்.

பொன்னாசாரியின் மனைவி

பாலத்தின் கீழே தண்ணீர் ஓடுகிறது; தேங்கித் துர்நாற்றம் அடிப்பதில்லை. அதைப் போல் பணத்தைக் கையாளுங்கள். பணத்தைத் தேக்கி அசுத்தமடைந்து நாற்றம் எடுக்க விடாதீர்கள். தாராளமாக ஓடவிட்டு நலன் செய்யுங்கள். பணத்தை உங்கள் சேவகனாக அமைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அதன் அடிமையாகி விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

பொன்னாசாரியின் மனைவியைப் பாருங்கள்! ஒரு கையால் உரலுக்குள் நெல்லைத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறாள். மற்றொரு கையைக் கொண்டு குழந்தையை மடியில் வைத்துத் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். கூடவே அவல் வாங்க வந்தவனிடம் பேரமும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். இப்படிப் பல விஷயங்களில் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தும் உரலில் தன் கை விரல்கள் சிக்கிக் கொள்ளாமலும் பார்த்துக் கொள்கிறாள் ! அதைப் போல் உலக வாழ்க்கையில் இருந்தாலும் நெறி தவறாமல் ஆண்டவனை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டே எல்லாக் காரியங்களும் செய்யுங்கள் !

பலாப் பழம் அறுக்கும்போது கைக்கு எண்ணெய் தடவிக் கொண்டு பிறகு அறுக்கிறோம். அப்படிச் செய்தால் பலாப் பிசின் கையில் ஒட்டாமலிருக்கும். பழம் சரியாக அறுத்துச் சுளை எடுக்க முடியும். அவ்வாறே பகவானிடத்தில் பக்தி செய்து மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டே உலக வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் எவ்வளவு பணமும் சுகங்களும் கண்டாலும் உலகப் பற்றாகிய பிசின் ஒட்டாது. கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் மனம் உடையாது.

புண்ணியத் தலங்கள்

பசுவானது பால் தருகிறது. இந்தப் பால் பசுவின் உடலில் ஓடும் ரத்தத்தில் கலந்து, அதன் உடல் முழுவதுமே இருக்கிறது. ஆயினும் பசுவின் காதைப் பிழிந்தால் பால் வருமா? வராது. பசுவின் மடியில்தான் பால் சுரக்கும். உலகமெல்லாம் கடவுள் என்பது உண்மை. ஆயினும் பசுவின் உடலில் பால் சுரக்கும் மடியைப் போன்றது, புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களின் மகிமை. அங்கே பக்தர்கள் சென்று, அந்த ஸ்தலங்களில் சுரக்கும் பக்தியைப் பெற்று, பகவானை அடைகிறார்கள். தலைமுறை தலைமுறையாகப் பல பல பக்தர்கள் தவமும் தியானமும் செய்த அந்த ஸ்தலங்களில் ஆண்டவன் தன் தரிசனத்தை எளிதில் தருகிறான். எண்ணற்ற பக்தர்களுடைய தவம், ஜபம், தியானம், பூஜை, பிரார்த்தனை இவற்றின் ஒளி அங்கே படிந்து நிற்கிறது. அது அவ்விடம் பக்தியுடன் செல்லும் மக்களின் உணர்ச்சியைத் தன்மயமாக்கும். பக்தர்களின் கால் தூசி பட்டாலுமே போதும் என்று சொல்வது இதுதான். கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள் — படித்தவர்கள், படிப்பில்லாத பாமரர்கள் — விழுந்து புரண்டு வழிபட்ட இடங்களுக்குத் தனியொரு சக்தி உண்டு. உலக வாழ்க்கையையும், ஆசைகளையும் நீக்கியவர்கள் உள்ளம் உருகி ஆடியும் பாடியும் புனிதமாக்கிய ஸ்தலங்களுக்கு நாமும் சென்று நம் உள்ளத்தை ஆண்டவன் பாதங்களில் சமர்ப்பித்தால் நம்முடைய கல் மனம் உருகும். ஆனபடியால் அத்தகைய இடங்களில் எங்கும் பரவி நிற்கும் ஈசனை எளிதில் காணலாம்.

பூமியை எங்கேயும் தோண்டி ஜலம் எடுக்கலாம். ஆனால் சில இடங்களில் ஏற்கனவே கிணறும் குளமும் ஏரியும் தயாராக இருக்கின்றன. அவற்றை நாம் அடைந்து சுலபமாகத் தாகம் தணித்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா? — அப்படியே கோயில்களும், க்ஷேத்திரங்களும், தீர்த்தங்களும். பக்தி தாகத்தை அவ்விடங்களில் சிரமமில்லாமல் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

க்ஷேத்திரங்களைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மாடுகள் வயிறு நிறைய புல் மேய்ந்துவிட்டு ஓர் இடத்தில் படுத்து, அசை போடுவதுபோல், புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய் பூஜை முதலியன செய்தான பிறகு ஸ்தல மகிமையின் பயனாக அடைந்த புனித எண்ணங்களை நாம் அசை போட வேண்டும்.

யாத்திரை முடிந்ததும் கடமை தீர்ந்துவிட்டது என்று எண்ணிப் பக்தியையும் புனித எண்ணங்களையும் அங்கேயே விட்டு விடாமல்,

தனிமையான இடத்தைத் தேடி உட்கார்ந்து, தியானத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, அடைந்த பக்தியை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அடைந்த பயனைச் சீக்கிரத்தில் இழந்து விடுவோம்.

பெற்ற தாய்

காற்று வீசும்போது விசிறி வேண்டியதில்லை. காற்று வீசாதிருந்தால் விசிறிக் கொள்ள வேண்டும். ஆண்டவன் அருள் உண்டானால் நம்முடைய முயற்சிகளை யெல்லாம் நிறுத்திவிடலாம். அப்போது பிரார்த்தனையும் வேண்டாம், ஜபமும் வேண்டாம். தியானமும் தபமும் வேண்டாம். அவன் அருள் ஒன்றே போதும். காற்று வீசாத வரையில் விசிறியை எடுத்து விசிறிக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

'நான்' 'எனது' என்று எண்ணும் வரையில் அவன் அருள் வீசுவதற்குத் தடை. உன்னை நீ மதிக்கும் வரையில் அவன் தூரவே நிற்பான். ஆண்டவன் ஒருவனே எல்லாம் நடத்துகிறான் என்று மனத்தினின்று ஆணவத்தை முற்றிலும் அப்புறப்படுத்தினால் அவன் அருளுக்கு ஓடத்தின் பாயை விரித்த மாதிரியாகும். ஆணவம் நிறைந்து கிடந்தால் அருள் காற்றுக்கு இடமில்லை.

குழந்தையின் சுபாவம், தன் மேல் மண்ணும் குப்பையும் பூசிக் கொள்ளும். தாயின் மகிழ்ச்சி அந்த அழுக்கைத் தேய்த்து அலம்பி நன்றாகச் சுத்தப்படுத்தித் தன் குழந்தையின் அழகு முகத்தைப் பார்த்துக் களிப்படைவது. இவ்வாறே மக்கள் தவறு செய்வது அவர்களுடைய சுபாவமானாலும், ஈசுவரி அந்த அழுக்கைத் துடைப்பாள். நாம் அவளுடைய அருமைக் குழந்தைகள். பயப்பட வேண்டாம். தாயைத் தாயென்று உணர்ந்து அன்பு செய்யுங்கள். பாவங்கள் எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் தொலைந்து போகும்.

பக்கத்தே நிற்கும் பகவதி

சிற்றின்ப எண்ணங்களை உண்டாக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏதேனும் நேரிட்டால், உடனே உள்ளத்தை ஆண்டவன்பால் செலுத்து. இதைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டால் எல்லா அபாயமும் தாண்டிப் போகலாம். எங்கேயும் ஈசுவரி உன் பக்கத்தில் நிற்கிறாள் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள். தனியான இடத்தில் யாரும் உன்னைப் பார்க்காத சந்தர்ப்பத்திலும் அவள் உன் பக்கத்திலேயே நிற்கிறாள். இதை உணர்ந்துவிட்ட பக்தனுக்கு அபாயம் ஏது? எந்தப் பண முடிப்பும், எந்தப் பெண்ணழகும் அவனுக்கு ஆபத்தாகாது.

பக்தன் பகவானுடைய குழந்தை. அவன் கண்களில் வடியும் கண்ணீரே அவன் பலம். ஹரியின் பெயர்களில் ஒன்றைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மயிர்க்கூச்சு எடுப்பதும் கண்களில் நீர் வடிவதும் பக்தனுடைய அடையாளம். அக்குறிகள் உண்டானால் 'இதுவே உன் கடைசிப் பிறப்பு, சம்சாரத்தினின்று மோக்ஷம் அடுத்தாற்போல் இருக்கிறது' என்பதை அறிவாய்.

இன்னும் ஏன் பொய்யும் திருட்டும்?

விடுதலை யடைந்து விட்டோம். நம்முடைய நாடு குடியரசு நாடாகி விட்டது. உலகத்தில் பெரும் கௌரவ ஸ்தானம் நம் தேசம் பெற்றுவிட்டது. நம்முடைய தலைவரை உலகப் பெரியோர்கள் அனை வரும் மிகப் பெரியவராகப் புகழ்ந்தும், வணங்கியும் வருகிறார்கள். இப்படி யெல்லாம் இருந்தும் ஏன் நாம் இன்னும் பிச்சைக்காரர்க ளாகவும் மோசக்காரர்களாகவும் நடந்து கொள்ளுகிறோம்?

பொய்யும் மோசமும் வாழும் வழி என்று ஏன் நாம் எண்ணு கிறோம்? எச்சில் சோற்றைத் தேடித் திரியும் நீசர்களைப் போல் ஏன் நடந்து கொள்ளுகிறோம்? நம் பாரத தேவியின் பெரும் பதவியை நாம் அறியாமல் அநியாயமாக நம்மை நாமே ஏன் தாழ்த்திக் கொள்ளுகிறோம்?

இவ்வாறு வருந்தி ஆராயும் தேசபக்தர்களுக்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ் ணர் அக் காலத்தில் சொன்ன ஒரு கதையை எடுத்துச் சொல்லலாம்.

ஒரு நாள் காட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஓர் ஆட்டு மந்தை யைப் புலி ஒன்று தாக்கிற்று. புலி வயிற்றில் குட்டி இருந்தது. முதிர்ந்த பிரசவப் பருவம். தாக்கின வேகத்தில் அவ்விடமே குட்டி போட்டுவிட்டுத் தாய்ப் புலி உயிர் நீத்தது.

குட்டி பிழைத்து, ஆட்டு மந்தையிலேயே வளர்ந்து வந்தது. ஆடுகளோடு ஆடாகப் புல் மேய்ந்து தன்னுடைய சுய சொரூபம் தனக்குத் தெரியாமல் வளர்ந்து வந்தது. ஆட்டுச் சுபாவத்தையே புலிக் குட்டியும் அடைந்து விட்டது.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. அந்த ஆட்டு மந்தையை வேறொரு புலி ஒரு நாள் தாக்கிற்று. ஆடுகள் சிதறி ஓடின. அப்போது புலிக்குட் டியும் ஆடுகளைப் போலவே ஓடிற்று. தாக்கிய புலி தன் இனத்தைச் சேர்ந்த இந்தக் குட்டியைப் பார்த்து, 'இது எப்படி இங்கே வந்து சேர்ந்தது?' என்று வியந்து துரத்திப்போய் அதன் கழுத்தைக் கவ்விப் பிடித்தது. புலிக்குட்டி 'பா, பா' என்று ஆட்டுக் குட்டியைப் போல் கத்த ஆரம்பித்தது. கிழப் புலி அந்த ஆட்டுப் புலிக் குட்டியை ஒரு தண்ணீர்க் குட்டையண்டை இழுத்துப் போய்த் தண்ணீரில் அதன் பிம்பத்தைக் காட்டி "ஏ, மூடக் குழந்தாய்! நீயும் நானும் ஓர் இனம். அதோ பார், என்னைப் போலவே நீயும் இருக்கிறாய். ஏன் ஆட்டைப் போல் பயந்து ஓடுகிறாய்? நீயும் என்னைப் போல் ஒரு புலிதான். பயப்படாதே!" என்றது. இப்படிச் சொல்லி ஆட்டிறைச் சித் துண்டை அதன் வாயில் போட்டு "தின்னு, தின்னு!" என்றது. முதலில் குட்டி தின்னவில்லை. 'பா, பா' என்று கத்திக் கொண்டு வெறுப்புடன் இறைச்சியைத் தின்ன மறுத்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் நாக்கில் பட்ட இறைச்சியின் ருசி ஏறிவிட்டது. புலிச் சுபாவம் மேலிட ஆரம்பித்தது. இறைச்சித் துண்டைத் தின்றுவிட்டது. இன்னும் வேண்டுமென்று கேட்டது. அவ்வளவு நாள் மறைந் திருந்த புலிச் சுபாவம் மிக வேகத்தோடு கிளம்ப ஆரம்பித்தது.

"நீ யார் என்பதை இப்போது தெரிந்துகொண்டாயோ? வா, என்கூட. ஆட்டு மந்தையில் இனி உனக்கு வேலையில்லை" என்றது பெரும் புலி.

பழைய அடிமை வாழ்க்கையின் குண விசேஷங்களைச் 'சீ' என்று நீக்கிக் கொண்டு, சீக்கிரம் நமக்குரிய கௌரவத்தை அடைவோமாக. வறுமையல்ல துன்பம். சிறுமையே துன்பம். வறுமையிலும் பெருமையுடன் வாழலாம். அயோக்கியத்தனம் வேண்டாம். நம் பாரத தேவியின் புது கௌரவ நிலையைக் காப்பாற்றுவோமாக. திருட்டு, பொய் முதலிய பயங்கொள்ளி நீச சுபாவங்கள் வேண்டாம்.

பிரார்த்தனை

'இது வேண்டும்; அது வேண்டும்' என்று ஆண்டவனைக் கேட்காதே. எல்லாம் உன் இஷ்டப்படி' என்று அவனுக்கு விட்டுவிடு. இவ்வாறு எல்லா சாஸ்திரங்களும் சொல்லியிருப்பது உண்மை. ஆயினும் மானிட ஜன்மத்தின் பண்பு இதற்கு இணங்க முடியவில்லை. தொன்றுதொட்டு இதுவரையிலும் பிரார்த்தனை செய்துதான் வருகிறோம். 'எல்லாம் உன் அருள்; உன் பொருள்' என்று வாயால் சொல்லி வந்த போதிலும், உள்ளத்தில் எண்ணியும் பிரார்த்தித்தும் வரும் முறை 'இதை எனக்குத் தா' 'அதை எனக்குச் செய்' என்றே நடந்து வருகிறது.

ஆண்டவனுடைய செயலும் பண்பும் நம் அறிவுக்கு எட்டாத படியாலும், எது நன்மை, எது துன்பம் என்பதை நாம் சரியாக முற்றிலும் அறிந்துகொள்ள முடியாதபடியாலும், எல்லாவற்றையும் அவனுக்கே விட்டு விடுவது மேலான முறை. இதில் சந்தேகமில்லை. ஆனபோதிலும் சேதனம் பெற்றிருக்கும் உயிர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிச் சம்பாஷணை செய்வது போல் ஆண்டனிடமும் சம்பாஷிப்பதில் குற்றம் ஒன்றுமில்லை. அதுவே இயற்கைச் செயல். உள்ளத்தில் உள்ளதை ஆண்டவனிடம் சொல்லி விடுவதில் என்ன தவறு? தினமும் ஒருவேளையாவது ஈசனோடு பேசி, அழுது, விளையாடி, சம்பாஷித்து வருவோமேயானால் நம் உள்ளமும் பேச்சும் செயலும துப்புரவு அடையும். பிரார்த்தனையின் பயனாக உள்ளத்தின் அழுக்கு நீங்கிச் சுத்தி அடைகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. அனுபவத்தில் அனைவரும் காணக்கூடிய உண்மை.

கடலில் திசை காட்டும் துருவ முள்ளைச் சரியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கும்வரையில் கப்பலுக்கு அபாயமில்லை. காந்த முள் எப்போதும் துருவத்தை நோக்குவது போல் மனம் இடைவிடாமல் ஆண்டவனை நோக்கியே நின்றால் வாழ்க்கை என்னும் கப்பல் கரையைப் போய்ச் சேரும்; பயமில்லை.

பாமரர்களும் மற்றவர்களும் பழைய முறையில் வழிபடும் மூர்த்திகளைப் பக்தியோடு உன்னால் வழிபட முடியாமலிருந்தாலும் கவலைப்பட வேண்டாம். "உனக்கு உருவம் உண்டோ இல்லையோ, அது எனக்குத் தெரியவில்லை. உன் சொரூபம் எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் அறிய மாட்டேன். எவ்வாறாயினும் எனக்கு அருள்வாய்" என்று வேண்டிக்கொள்.

ஆண்டவன் உன்னை நிச்சயமாகக் கவனிப்பான். மகனே, அவனைப் போல் உன்னைக் கவனிப்பார் யாருமே இல்லை. நீ அவனை வேண்டிக் கொண்டதையெல்லாம் அவன் கவனித்தே இருக்கிறான்.

உனக்கு எது நன்மை என்பதை அவனே அறிவான். ஒரு நாள் உனக்கு நிச்சயமாகத் தரிசனம் தருவான். மரணத் தறுவாயிலாவது தரிசனம் தருவான்.

நந்தா விளக்கு

பொய்யும் புனைசுருட்டுமே பலன் தரும் என்று எண்ணி அதுவே வழக்கப்பட்டுப் போயிருக்கிறபடியால் தருமோபதேசங்களை 'இதுவெல்லாம் என்ன பிரயோசனம்?' என்று தள்ளிவிடுவது உலகத்தார் வழக்கம். ஆயினும் உய்யும் வழி இது அல்ல. தருமமே சுகம், தருமமே சந்தோஷம், தருமமே சாதுரியம், தருமமே செல்வம். தருமம் கெட்டால் நாடு செழிக்காது. எல்லோரும் தரித்திர நிலை அடைவார்கள். மோசமும் பித்தலாட்டமும் சமுதாயத்தை நாசம் செய்துவிடும். சமுதாயம் கெட்டால் அனைவரும் கெடுவோம்.

சில வலைச்சிகள் சந்தைக்குப் போய் மீன் விற்றுவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பினார்கள். அன்று சந்தையில் அதிக நேரம் இருக்க நேரிட்டபடியாலும், வழியில் மழை பிடித்துக் கொண்டதாலும் இருட்டுவதற்கு முன் ஊர் போய்ச் சேர முடியவில்லை. வழியில் ஒரு கிராமத்தில் பூந்தோட்டக்காரன் ஒருவன் குடிசையண்டை நின்றார்கள். தோட்டக்காரன் நல்லவன். ''இரவு இங்கேயே தங்கி, விடிந்ததும் போங்கள்'' என்றான். வலைச்சிகள் ''அப்படியே சரி'' என்று தங்கினார்கள்.

இராத்திரி வலைச்சிகளுக்கு அங்கே தூக்கமே பிடிக்கவில்லை. புரண்டு புரண்டு தூங்கப் பார்த்தார்கள்.

அவர்கள் இருந்த அறையில் தோட்டக்காரன் மல்லிகைப் பூவைப் பறித்து ஒரு கூடையில் வைத்திருந்தான். மறுநாள் காலை தன்னிடம் வாடிக்கையாகப் புஷ்பம் வாங்குபவர்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டு போவதற்காக வைத்திருந்தான். அந்த வாசனை வலைச்சிகளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தூங்க முடியவில்லை. கொஞ்ச நேரம் கழித்து அவர்களில் ஒருத்தி எழுந்து உட்கார்ந்து, ''இந்த நாற்றம் நிற்கவே மாட்டேன் என்கிறது. வர வர அதிகமாகிறது; இதற்கு என்ன செய்ய?'' என்றாள்.

பிறகு கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்துத் தங்கள் மீன் கூடைகளின் மேல் தெளித்து விட்டுக் கூடைகளைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு படுத்தார்கள். வலை நாற்றம் மிஞ்சி மல்லிகை வாசனையை அடக்கி விட்டது. வலைச்சிகள் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிப் போனார்கள்.

அவரவர்கள் வழக்கம் அவரவர்களுக்குச் சுவர்க்கம். நல்ல சகவாசமும் நல்ல பழக்க வழக்கங்களும் இல்லாமற் போனால் துன்மார்க்கமே மேன்மையாகத் தோன்றும். அதுதான் லௌகிக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கெட்டிக்காரத்தனம் என்றும் தோன்றும்.

இந்தக் கலியுகத்தில் நாம் செய்ய வேண்டிய தவம் ஒன்றே; உண்மை பேசுவது. அதைக்கூடச் செய்ய மாட்டோம் என்கிறோம். வியாபாரம் செய்பவர்கள், கச்சேரியில் வேலையில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் உண்மை பேச வேண்டும். சத்தியமே கெட்டிக்காரத்தனம். அதுவே கடவுளை அடையும் வழியும் லௌகிக சாதுரியமும் ஆகும்.

வீட்டில் பண்டிகை நாட்களில் நந்தா விளக்கு ஏற்றுகிறோம். அது எரிந்து கொண்டே இருக்கவேண்டும். அணைந்துவிட்டால் குடும்பத்துக்கு ஏதாவது கஷ்டம் நேரிடும். அப்படியே கடவுள் நினைவும் ஒரு நந்தா விளக்கு. இதய கமலத்தில் ஏற்றி வைத்த அந்த விளக்கு அணைந்து போகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எந்த லௌகிக காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவ்வப்போது அந்த விளக்கில் எண்ணெய் ஊற்றியும் திரியைத் தூண்டிக் கொண்டும் இருக்கவேண்டும். அதனால் எந்த வேலையும் தடைப்படாது. வெற்றி ஏற்படும்.

கமலியின் கண்ணாடி

''அம்மா, எனக்கு நீ கொடுத்த கண்ணாடியில் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லையே!'' என்றாள் கமலி.

''கண்ணாடியை நன்றாகத் துடைத்து வைத்துக் கொள்'' என்றாள் கமலியின் தாயார். ''அதன் மேல் எண்ணெயும் தூசியும் படிந்திருந்தால் சரியாகத் தெரியாது. துப்புரவாக வைத்துக் கொண்டால் நன்றாகத் தெரியும், பார்!'' என்று சொல்லித் துணி எடுத்துக் கண்ணாடியைச் சுத்தமாகத் துடைத்துக் குழந்தைக்குத் தந்தாள்.

கமலி சிரித்துக் கொண்டு, ''ஆம், ஆம்!'' என்று தன் முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ச்சி யடைந்தாள்.

தியானத்தில் கடவுளைக் காணும் ரகசியமும் இதுவே. உள்ளத்தைத் துப்புரவாக வைத்துக் கொண்டால் அதில் ஆண்டவன் முகத்தைக் காணலாம். ஆசையும் அழுக்கும் படிந்திருக்கும் உள்ளத்தில் அந்தத் திவ்விய சொரூபம் காணப்படாது. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தேவியை நேரில் கண்டு மகிழ்ந்து ஆனந்தத்தில் மூழ்கினார் என்றால் அதன் காரணம் இதுவே. அவர் உள்ளத்தில் அழுக்கே இருக்கவில்லை. இதுவே அவர் பிறருக்கும் உபதேசித்தது. அந்த உபதேசத்தை உணர்ந்து பயன்படுத்திக் கொள்வோமாக.

சிறு விஷயங்களில் ஆசையைத் தீர்த்துக் கொண்டு பேராசைகளை விவேகத்தைக் கொண்டு ஒழித்துக் கொள்ள வேண்டும். அறிவை இதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

உலக வாழ்க்கை ஒரு பெரும் பாதாளக் கிணறு போலாகும். குழந்தை அதன் பக்கத்தில் நின்று எட்டி எட்டிப் பார்த்தால் என்ன சொல்லுவோம்? ''அங்கே நிற்காதே, எட்டிப் பார்க்காதே, தூர நில்'' என்போம். அவ்வாறேயாகும் வாழ்க்கையின் அபாயங்கள். கிணற்றில் விழுந்து விட்டால் மீள்வது துர்லபம்.

சகவாச தோஷம்

வண்ணான் வீட்டிலிருந்து வந்த புதுத் துணிக்கு எந்தச் சாயமும் ஏற்றிவிட முடியும். அந்தத் துணியைப் போன்றதுதான் மனமும். நல்ல சகவாசமும் முயற்சியும் இருந்தால் அதை நல்வழிக்குத் திருப்பலாம். ஆங்கிலம் படித்தவர்களுடைய பேச்சைப் பாருங்கள். ஆங்கில மொழிகள் கலந்தே எப்போதும் பேசுவார்கள். சம்ஸ்கிருதம் படித்தவர்கள் எப்போதும் சுலோகங்களை மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்

டியே பேசுவார்கள். சத்சங்கத்திலிருப்பவர்களுடைய மனம் கோணல் வழிகளில் செல்லாது. கெட்ட சகவாசத்தில் இருப்பவர்களுடைய சிந்தனை எப்போதும் கெட்ட விஷயங்களில் செல்லும். துணியில் சாயம் ஏறுவதுபோல் மக்கள் உள்ளங்கள் சகவாச குணத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விடும். சகவாசம் நல்லதா யிருந்தால் நல்ல குணம் உண் டாகும். சகவாசம் தோஷங்கள் கொண்டதாக இருந்தால் கெட்ட சுபாவம் வளரும்.

ஐயம் வேண்டாம்!

இதைத் தின்னும் அதைத் தின்னுது என்று வைத்த உணவை மோந்து பார்த்துத் தள்ளும் பசு என்ன பால் கறக்கும்? எதை வைத் தாலும் ஆவலோடு தின்றுவிடுகிற பசுவோ மடி நிறைந்து வேண்டிய பால் தரும்.

ஐயம் குடிகொண்ட மூளையில் ஞானப் பால் சுரக்காது.

ஆண்டவனை நீக்கிவிட்டு வாழ்க்கை நடத்தும் மக்கள் பெருந் துன்பத்துக்கு ஆளாகிறுர்கள். ஐயத்தை நீக்கிவிட்டு பக்தி செய் யுங்கள். சூன்யத்திலிருந்து இந்த அற்புத பிரபஞ்சம் தானுக உண் டாகவில்லை. மனிதனுடைய சேதனமும் சிந்தனையும் வெறும் சூன் யத்திலிருந்து தோன்ற முடியுமா? பரம்பொருளைப் பற்றி ஐயப்பட வேண்டாம்.

கோபாலன் எங்கே?

ராமசாமிப் படையாச்சி ஒரு நாள் நள்ளிரவில் எழுந்து பக்கத்து வீட்டுக் கொட்டகைக்குப் போய், ''செங்கோடா! செங்கோடா!'' என்று கதவு தட்டினுன். செங்கோடன் எழுந்து வெளியே வந்து, ''என்ன வேண்டும்? இந்நேரத்தில் வந்து எழுப்புகிறுயே'' என்று கேட்டான்.

''கொஞ்சம் நெருப்புக்குச்சி தா! சுருட்டுப் பிடிக்க ஆசையாக இருக்கிறது'' என்றுன் ராமசாமி.

''என்ன வேடிக்கையாக இருக்கிறது, ராமசாமி! கையில் லாந் தர் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறுய், என்னைத் தீக்குச்சி கேட் கிறுயே!'' என்றுன் செங்கோடன்.

லாந்தர் பிடித்துக் கொண்டு போன ராமசாமி தன்னிடமே நெருப்பு இருப்பதை மறந்து விட்டு, நள்ளிரவில் செங்கோடனிடம் போய்த் தீக்குச்சி கேட்கிறுன்.

இதயத்திலே ஆண்டவனை வைத்துக் கொண்டு, 'ஆண்டவன் இருக்குமிடம் எங்கே எங்கே' என்று கேட்டுத் திரியும் அறியாமையை விளக்குவதற்காக ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் இந்தக் கதையைச் சொன்னுர்.

''ஆண்டவன் இங்கே இருப்பதை ஒருவன் கண்டால் வெளியே ஜகத் முழுவதும் பரவியிருப்பதையும் காண்பான்'' என்று தம் மார்பைத் தொட்டுக் காட்டினுர்.

''இதயத்தில் ஈசனைக் காணுவிடில் வேறு எங்கேயும் காண மாட்டான்'' என்றுர்.

✽✽